

Med gribende Ord takkede hun ham for alt, hvad han havde været for dem allesammen, priste hans Trofasthed mod hende og mod Hjemmet, takkede ham for al hans Kærlighed og Opofrelse, — og paa rørende Maade mærkedes der ligesom en Genopvaagnen af Ungdomstidens Følelser i den Ømhed, hvormed hun, mens hun talte, strøg ham over de hvide Haar og kyssede hans Pande.

Endnu nogen Tid blev Børnene staaende omkring Sengen i stille Bøn og Betragtning. Men ved de første, synlige Dødstegn bredte Eberhard og Thomas varligt et Lagen over Liget, og Signe førte Moderen bort.

Per gik kort efter op til sig selv. Lampen stod endnu og brændte paa hans Bord. Gennem det utildækkede Vindu faldt det første Dagskær ind i Kammeret. Længe blev han staaende der ved Vinduet og stirrede ud over Byen, der var ved at vaagne. Nogle blege Stjerner blinkede endnu paa Himlen, mens Arbejdsvogne og tunge Træskotrin hørtes rundt om fra Gaderne.

Der samlede sig i ham en Overbevisning om, at hvad han havde oplevet denne Nat, vilde sætte Skel i hans Liv. Men nogen Klarhed over sine Følelser havde han ikke. Han var foreløbig for grebet af Oplevelsens Højtidelighed til at kunne tænke roligt.

Til sidst satte han sig ned ved Bordet og tog sin Rejsemappe frem. Han følte Trang til at meddele sig til Nogen og vilde skrive til Jakobe. Han havde den foregaaende Dag sendt hende en ganske kort Underretning om sin Hjemkomst, nu skrev han:

„Jeg vil ikke tøve med at meddele dig, at min gamle Fader for faa Øjeblikke siden er gaaet bort. Jeg vil heller ikke skjule for dig, at jeg er glad ved, at jeg bestemte mig til at tage hertil. Hvor meget der end har været Fader og mig imellem, han har jo dog altid kun handlet efter sin bedste Overbevisning. Hans Død var meget smuk. Han var sig fuldt bevidst næsten til det sidste, og med beundringsværdig Sjælsstyrke saae han Døden imøde — —.“

Hans Haand standsede her. Og idet han gennemlæste, hvad han havde skrevet, blev han forlegen. En Tid sad han og bed i